

Bavo Dhooge

Scam Alarm

Houtekiet
Antwerpen / Utrecht

www.bavodhooge.be

© Bavo Dhooge / Uitgeverij Houtekiet 2015
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

ISBN 978 90 8924 323 2
D 2015 4765 1
NUR 330

Omslag en omslagfoto © Wil Immink Design/Thinkstock
Foto auteur © Jules August
Opmaak www.intertext.be

Eerste druk april 2015
Tweede druk juni 2015

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Voor mijn vader, die op een dag
door de sigaret in rook is opgegaan

'That will be the day, the day that I'll die.'

BUDDY HOLLY

'Smoke gets in my eyes.'

BUDDY HOLLY

1956

I

Buddy kreeg steeds meer het idee dat de jongen hem niet zag staan. De jongen, net als Buddy acht jaar, speelde de laatste dagen veel liever op zijn eentje. Dan zag Buddy hem daar in zijn kamer met kartonnen popjes spelen, godbetert. De jongen heette Donnie. Geen dom opdondertje. Buddy had hem al een paar dagen met rust gelaten. Hij dacht dat de jongen hem had laten staan omdat hij zwart was. Dacht dat de jongen een paar zaken had opgevangen. Dat het beter was niet langer op te trekken met een zoon van Oom Tom. Dat daar alleen maar problemen van kwamen. Maar Buddy dacht dat de jongen wel weer zijn verstand zou vinden. En met dat verstand ook zijn vriend. En kijk, die avond lag Buddy tegen het hek van de weide naar de sterren te staren toen hij zijn walkie-talkie hoorde kraken. Het hek was de grens tussen het korenveld en de rest van de wereld, waar het motel was gelegen. Buddy stond op, klopte het grind van zijn short en liep met zijn walkietalkie naar het motel.

‘Hallo, Donnie? Ben jij dat? Over.’

‘Buddy?’

‘Ja, hier ben ik, maatje. Over.’

‘Buddy, dit moet je zien, man.’

‘Wat? Ik heb je dagen lang niet gehoord. Over,’ zei Buddy.

‘Echt, dit moet je zien,’ zei Donnie.

‘Oké. Over.’

‘Maar kom langs de zijkant.’

‘Okido,’ zei Buddy. ‘Over.’

‘En, Buddy?’

‘Ja?’

‘Pas op voor mijn ma.’

‘Natuurlijk,’ zei Buddy die wist dat die feeks hem niet kon luchten. ‘Over en uit.’

Buddy kwam aan het motel en zag dat het licht in Donnie’s kamer brandde. Er stond een wagen op de parking aan de voorkant van het motel, Maggy’s, met de koplampen nog aan. Een Plymouth Savoy, zo zag Buddy. Het nieuwste model, een *hardtop coupe*. In het donker kon Buddy de kleur niet echt zien, maar het leek een appelblauwzeegroen exemplaar. Buddy liep langs de parking heen, langs het hek en langs de schuur, tot hij de zijkant van het motel had bereikt waar de Shell-benzinepomp stond die al jaren niet meer werkte.

‘Donnie?’ sprak hij in de walkietalkie.

Maar Donnie had de walkietalkie weer uitgezet.

‘Hallo? Donnie? Over. Tjezus.’

Buddy nam een steentje en mikte het naar het raam van Donnie’s slaapkamer. Hij miste.

‘Shit.’

Hij nam een tweede steentje en mikte weer. Hoorde het tegen het raam tikken. Toen hij opzij keek, zag hij nog steeds de Plymouth in het donker staan, met die reusachtige en scherpe vinnen achteraan, als een prehistorisch monster, de koplampen nog steeds aan, maar de motor uit.

‘Getver, Donnie,’ zei Buddy.

Er kwam nog steeds geen reactie. En dus zat er niets anders op dan de brandtrap op te klimmen. Gelukkig was Buddy een en al Tarzan. Hij klauterde naar boven zoals hij al zoveel keer eerder had gedaan en slingerde zich langs de gevel naar boven. Daar zag hij het raam van de kamer halfopen staan.

‘Donnie?’

Buddy zette een voet op de vloer en klom naar binnen. De kamer was een zolderkamer met houten wanden en een houten plafond. Het was er snikheet. Buddy voelde zijn zool bijna aan de vloer plakken. Het was gezellig ingericht. Donnie had de wanden volgehangen met prentjes van oude baseballspelers en affiches van nieuwe wagens.

‘Zeg, heb je me niet gehoord?’ vroeg Buddy.

‘Ssst,’ zei de jongen. ‘Kom dit zien.’

‘Wat dan?’

De jongen zat op zijn knieën voor het raam aan de voorkant van het motel. Hij zat met zijn kin op de vensterbank en staarde naar de Plymouth op de parking. Hij draaide zich niet om en zei:

‘Pas op, bukken!’

Buddy had geen idee wat er aan de hand was. Hij wist alleen dat de jongen overal avontuur zag. Buddy rolde met de ogen, maar besloot mee te gaan in het verhaal en ging naast de jongen zitten. Wat viel er anders te doen?

‘Hij zit nog steeds in de wagen,’ zei Donnie.

‘Heb je me niet gehoord daarnet? Ik heb steentjes gegooid.’

‘Fuck die steentjes, man,’ zei Donnie. ‘Dit is veel groter.’

‘Wat dan?’

‘Die vent in die wagen.’

‘Uuh,’ zei Buddy die meer naar Donnie keek dan naar de wagen.

‘Weet je welke wagen het is?’ vroeg Donnie.

‘Ziet eruit als een Plymouth.’

‘Ja, dat dacht ik ook al.’

‘Een Plymouth Savoy. Nieuwste model, zes cilinders, 180 paardenkracht en een 270 V-8 motor.’

‘Hoe weet je dat allemaal?’

‘Heb ik uit een magazine,’ zei Buddy. ‘Je kan er ook een Hi-Fi Record Player bij bestellen. In de wagen! Stel je voor! Weet je hoeveel zo’n kar kost? Dit is een Sport Club Coupé! Die schatjes worden niet onder de tweeduizend dollar verkocht, hoor. Ze wegen meer dan drie ton. Ze hebben een elektrisch systeem van 12 volt.’

‘Shit, die vent moet er dik inzitten.’

‘Ja, maar wat doet hij hier?’

‘Dat wil ik ook wel eens weten,’ zei de jongen.

Nu zaten ze allebei te staren naar een wagen die stilstond. Buddy dacht: ik was beter bij dat hek blijven zitten. Hij had die wagen al in een magazine gezien. Naar de sterren kon hij eeuwig blijven staren.

‘Waarom heb je je walkietalkie uitgezet?’ vroeg hij.

‘Waarom? Ik wilde niet de kans lopen om gesnapt te worden.’

‘Natuurlijk,’ zei Buddy.

Hij wachtte een paar seconden en vroeg toen:

‘Zeg, Donnie, wat zitten we hier eigenlijk te doen?’

‘Wat denk je? Die vent in de wagen in de gaten te houden.’

‘Maar waarom? Het is toch niet de eerste keer dat er een wagen op dit uur voor het motel stopt? Daarvoor is het ook een motel.’

‘Neen, maar die vent blijft zitten.’

‘Ja en?’

‘Je hebt niet gezien wat ik heb gezien,’ zei de jongen.

Weer stilte.

‘Wat heb je dan gezien, Donnie?’

‘Ik zal je vertellen wat ik heb gezien.’

Buddy hoorde hem bezig. De jongen sprak langzaam als een volwassene. Het was een wonder om hem bezig te horen. Hij was als een van die presentators op de radio. Dat kwam natuurlijk omdat de jongen heel verstandig was, maar ook omdat hij om de haverklap naar een van die hoorspelen op de radio luisterde. Hij was een fan van *Captain America* en *The Lone Ranger*, met Brace Beemer die onlangs voor het laatst als de gemaskerde cowboy te horen was op NBC. Donnie had ook nu weer zitten luisteren, zag Buddy. De oude transistor speelde *Heartbreak Hotel* van Elvis Presley, de knul die alsmaar met zijn heupen wiegde alsof zijn broek in brand stond. Buddy keek naar de kartonnen figuurtjes op de grond die de jongen uit magazines had geknipt.

‘Ik zat hier op mijn eentje met *The Phantom* te spelen toen ik ineens verblind werd door een paar felle lichten. Ik zweer het, Buddy, het was net als die film over die invasie van die ruimtewezens, weet je wel, hoe heet hij nu weer?’

‘*Invasion of the Body Snatchers*,’ zei Buddy.

‘Ik zeg het: die lichten vulden de hele kamer. Dat was gewoon niet *gewoon*.’

‘Het waren toch gewoon een stel koplampen?’

‘Ja,’ zei de jongen. ‘Maar ik ging naar het raam en toen zag ik het. Zag ik hem. Die vent. Hij stapte uit en had een zakdoek in zijn hand.’

‘Een zakdoek,’ zei Buddy. ‘Jeetje, wauw.’

‘Nee, ik bedoel niet dat hij net zijn neus had gesnoten of zich te pletter zweette in deze hitte. Dit was niet zomaar een zakdoek.’

‘Wat deed hij er dan mee? Over een lamp wrijven en een geest tevoorschijn toveren?’

Nu keek de jongen hem voor het eerst aan. Buddy had hem gemist. Hij had het gemist, de band die ze hadden.

‘Ha ha,’ zei de jongen.

‘Sorry, man.’

‘Luister, als je me gaat uitlachen, dan vertel ik het je niet.’

‘Oké,’ zei Buddy. ‘Vertel verder.’

De jongen knikte naar de Plymouth op de parking.

‘Het was een zakdoek vol vlekken.’

‘Welke vlekken?’

‘Vlekken vlekken,’ zei de jongen. ‘Ik weet: het is donker, maar ik heb het gezien met mijn verrekijker.’

Hij staaarde weer uit het raam.

‘Waarom zou een zakdoek vlekken hebben?’

‘Weet ik veel,’ zei Buddy. ‘Waarvoor dient een zakdoek? Net om vlekken te hebben. Snot om maar eens iets te zeggen.’

‘Ja, oké,’ zei de jongen. ‘Dat dacht ik dus ook. Snot. Maar luister hier eens, Buddy. Het was geen snot.’

‘Het was geen snot?’

‘Dat wil ik je al de hele tijd zeggen. Het was geen snot.’

‘Wat was het dan wel als het geen snot was?’

Nu keek de jongen hem weer aan, maar anders.

‘Het waren bloedvlekken, Buddy.’

Buddy schoot in de lach.

‘Loop heen, man.’

‘Schiet alsjeblief niet in de lach, Buddy. Ik weet wat ik heb gezien en ik zag bloedvlekken.’

Buddy dacht: daarom wilde de jongen hem dus al die tijd niet meer zien. Hij zag spoken en geesten. Hij was het kwijt. Oké, in een gat als dit, op tweehonderd mijl van L.A., werd het leven snel saai. Je had niets om op terug te vallen in de zomervakantie en al zeker een jongen als Donnie niet, wiens ma de hele dag druk in de weer was met dit motel.

‘Ik lach niet,’ zei Buddy. ‘Ik wacht op het vervolg. Een zakdoek dus.’

De jongen haalde diep adem.

‘Ik zeg je: die vent kwam uit de wagen en wikkelde die zakdoek...’

‘Met die bloedvlekken,’ zei Buddy.

‘Met die bloedvlekken rond zijn hand. Hij gebruikte die zakdoek om geen afdrukken na te laten. Hij gebruikte hem toen hij uitstapte, toen hij het portier opende, toen hij de koffer opende...’

‘Hij wilde misschien die nieuwe wagen oppoetsen.’

‘Verrek, nee. Jezus, Buddy, toen hij die koffer opende...’

‘Wat, Jezus? Je weet dat je moeder niet graag heeft dat je vloekt.’

‘Buddy, ik kreeg het zo’n beetje toen ik zag wat er in die koffer lag.’

‘Waarom dan?’

De jongen knikte weer naar de wagen, maar hij hapte naar adem. Geen airco, geen adem.

‘Ben je zeker dat je weer niet te veel naar *The Lone Ranger* hebt geluisterd?’

‘Bullshit, Buddy,’ zei de jongen. ‘Ik zag het toen die vent de koffer opende. Er lag iemand in! Een man!’

Buddy wilde weer in de lach schieten, maar er was iets vreemds. Het lukte hem niet. De jongen keek hem nu voor het eerst aan. Hij zag de vingers van de jongen trillen op de vensterbank. Hij zag de zweetdruppels van zijn gezicht glijden. Hij zag de ogen uit de oogkassen schieten.

‘Donnie,’ zei hij. ‘Ben je daar zeker van?’

‘Als je me niet gelooft, moet je zelf maar kijken,’ zei de jongen.

Hij knikte naar de wagen. Buddy zag, alsof het een rerun

was, de man in het donker weer uit de Plymouth stappen. Het enige wat hij zag, was dat de man een pak en een hoed droeg. En in het donker was de witte zakdoek als een verband om zijn rechterhand gewikkeld. Met de zakdoek sloot hij het portier en liep langs de Plymouth, terwijl hij het chroom van het dak schoonwreef.

‘Zie je het?’ gaf de jongen commentaar alsof het een wedstrijd van de Los Angeles Rams was. ‘Zie je hoe hij om zich heen kijkt? Zo kijkt een man niet die niets op zijn geweten heeft. Zo kijkt een man die iets misdaan heeft.’

‘Ssst,’ zei Buddy. ‘Laat me kijken.’

‘Hij heeft die prachtwagen misschien gestolen,’ zei de jongen.

‘Ssst.’

En Buddy keek. Hij zag de man met zijn zakdoek over het slot van de koffer van de Plymouth gaan.

‘En nu moet je goed kijken,’ zei de jongen. ‘Kijk goed want het zal snel gaan. Kijk wat er in de koffer ligt.’

De man deed de koffer open en Buddy kon zijn ogen niet geloven.

‘Zie je het?’

‘Ja, ik zie het,’ zei hij.

Hij kon amper een woord uitbrengen. Vanwaar ze zaten, in de zolderkamer van het motel, zag Buddy een schoen in de koffer liggen. En niet zomaar een schoen, maar een schoen aan een voet. Hij zag hoe de man met de zakdoek voorover boog en de koffer weer wilde sluiten, maar de voet zat in de weg en dus duwde hij de schoen naar binnen waarna hij het deksel van de Plymouth dichtklapte. Toen keek hij weer om zich heen.

‘Zie je wat ik heb gezien?’ vroeg de jongen.

‘Ja,’ zei Buddy.

‘En ik heb het *twee* keer gezien, Buddy.’

‘Ik heb je gehoord,’ zei Buddy.

Hij wilde opstaan, maar moest zich weer bukken. Deze keer ging de man niet in de Plymouth zitten. Hij liep langs de wagen naar het motel.

‘Jezus, wat gaat hij doen?’

‘Het ziet er naar uit dat hij gaat inchecken,’ zei Buddy.

‘Dat kan je niet menen.’

Ze zagen het laatste van de man die naar binnen was gestapt.

‘Wat doen we nu?’

De jongen keek naar Buddy. Buddy die de gedachten van de jongen al kon lezen.

‘Nee, dat kan je me niet vragen, joh.’

‘Waarom niet? Jij bent de beste en de snelste.’

‘Ik ga niet kijken wat er in die koffer zit.’

‘Je kan gewoon eens een kijkje gaan nemen,’ zei de jongen.

Hij stak zijn zaklamp omhoog.

‘We kunnen elkaar een signaal geven met de zaklamp. Zoals bij de GI Joe’s in het leger.’

Buddy schudde het hoofd, maar hij wist dat hij dit moest doen om de jongen weer in zijn leven te krijgen. Als hij dit niet deed, dan zou de jongen nooit niet meer naar hem omkijken en doen alsof hij helemaal niet meer bestond.

‘Oké, dan,’ zei Buddy. ‘Maar jij houdt de wacht en geeft me een seintje als die vent weer buitenkomt.’

‘Okido,’ zei de jongen.